

holdsgodtgjørelsen, der skal ordnes herefter, og hvorved der skal gives Erstatning til dem, der have altfor mange Breve. Det, der efter min Mening særlig skal tages Hensyn til, er de særlige Expeditioner, og navnlig Omexpeditioner af andre Poster, ikke alene indenlandske, men ogsaa udenlandske. Dette i Forening med større Pakker og Pengesforsendelser bør være det, som nærmest bør lægges til Grund for Postmestrenes Lønninger, og ikke Brevenes Mængde.

Forinden jeg slutter, skal jeg omtale et lille Punkt i § 10 i Loven, som i Analogi med ældre Love fastsætter, at veltjente Officerer og Underofficerer skulle have særlig Afgang til visse Embeder. Det finder jeg aldeles urigtigt. Jeg fortaar ikke, hvorfor man, fordi man har en uheldig Hærløb, der ofte maaste lader de dygtigste Militære falde for Aldersgrændsen — jeg kalder det en uheldig Hærløb, der fastsætter noget Saadant, at Officerer, der ofte ere i deres kraftigste Alder, falde for Aldersgrændsen — skal lade dem træde ind paa et Gebet, hvor de ikke have hjemme, og vil komme til at fortrænge de Mennesker, der fra Barns Ben have arbejdet i Postvæsenets Tjeneste. Det er der ingen Grund til, lad Militæretaten sørge for de Militære, og lad Postvæsenet sørge for Sine, det er en Uretfærdighed at sende Officerer ind og lade dem tage Embederne fra de Mænd, der hele deres Liv igjennem have arbejdet i denne Stats Tjeneste.

B. Holm: Jeg savner Noget i dette Lovforslag, som for mig vilde være af ikke ringe Betydning, og det er en Sammenstilling af, hvor meget Udgifterne ville blive forhøiede i Forhold til det Bestaaende. Jeg kan tænke mig, at Ministeren vil sige, at det kan man finde i et Lovforslag, som har været forelagt for en Del Aar siden. Men det kan man i Virkeligheden ikke, thi ihvorvel dette Lovforslag for en hel Del ligner det foregaaende, saa er der dog Adskilligt deri, angaaende hvilket man ikke er i Stand til at faae et fuldstændigt Overblik over, hvilket Forhold der er imellem Lønningerne efter dette Lovforslag og de bestaaende. Jeg tror, det er en Nødvendighed især under de Forhold, hvorunder vi leve nu; thi sikkert er det, at, lige saa vist som jeg tror, at Folkethinget vil være villigt til at hde Postvæsenets Funktionærer en Forhøielse i deres Lønninger, lige saa sikkert gaar jeg ud fra, at Folkethinget vil tage under den næste Overveielse, at der ikke gives høiere Lønninger for Tiden, end der er absolut nødvendigt. Jeg tror at være i nogen Modstrid med den sidste ærede Taler deri, at han sagde, at vi

kunde bruge Toldvæsenets Lønningslov som Rettefnor. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at der jo allerede er anmeldt en Lønningslov for Toldvæsenet, og det vil sagtens blive en Forhøielse; men forøvrigt vil jeg bemærke, at man ikke just kan bygge Lønninger for Postvæsenet paa de samme Principer, hvorpaa man bygger en Lønningslov for Toldvæsenet, idet Postvæsenet er udvidet i en ganske anden Grad i de senere Aar, end Toldvæsenets Bestilling er. Dersom man vil se paa og forhøie Lønningerne procentvis, ligesom man gjorde ved Toldvæsenets Lønningslov, saa vil man komme til at gjøre Postvæsenet Uret, det kan ikke bestrides; men ved Siden deraf forundrer det mig Noget, at der ikke er en Æneste, der er kommen ind paa, hvad man maaste kan kalde, noget større Principer, end dem, man her for Tiden er inde paa, og det saa meget mere, naar jeg tænker paa den første Gang, vi havde Lønningsloven for. Jeg forudsætter, at der kommer flere Lønningslove, efter som de allerfleste af vore Lønningslove jo have en Revisionsbestemmelse. Men den allerførste Gang, vi havde Lønningsloven for for alle de civile Etater, da endte det første Udvalg heri Folkethinget med at erklære sig helt renonce og indstillede den Gang til Folkethinget Nedsættelsen af en Kommission til at undersøge hele vor Administration, og vi have jo akkurat de samme Administrationsforhold nu, som vi havde den Gang. Derfor synes jeg, det kunde være lige saa nødvendigt nu og maaste endog mere nødvendigt nu, end det var den Gang at tage det Spørgsmaal alvorligt op igjen, om jeg end indrømmer, at det ikke behøvedes alene for dette Lovforslags Skuld, for at se, om det ikke kunde være muligt for os paa forskellige Omraader at gjøre hele Administrationen noget simplere, end den for Diebliffet er. Man maa forøvrigt erindre, at Grunden til, at man den Gang fik disse Bestemmelser om Revision, sandelig ikke var den, at det var Rigsdagens Mening, at Embedsmændene, saa snart de 5 Aar vare forbi, skulde have noget Mere i Løn; nei, Meningen var lige den modsatte. Man mente den Gang, at det var nødvendigt for os at komme til Ende med den Sag, men saa skulde man efter nogle Aars Forløb have den prøvet, og saa, mente man, var Tiden kommet til at nedsætte Lønnen. Smidletid er man nu kommen bort derafra, fordi man egentlig ser, at, hver Gang man faar Lønningsloven for, saa skal den forhøies. Og, naar jeg nu ser paa dette Lovforslag her, saa ere Forhøielserne ganske overordentlige store (Siden Rigsministeren [Singerslev]: De er meget smaa). Nei, jeg beder om Forlæbelse, der er endog